

have Valgret og at kunne vælges, vil ikke blot falde i Traad med Tendensen i vore Dage ogsaa paa den borgerlige Lovgivnings Omraade, men vil i og for sig findes naturligt af Hensyn til, at netop hos Kvinden den kirkelige Interesse og den kirkelige Modenhed hyppig er i langt højere Grad udviklet end hos Manden.

Under Litr. c. er som en særlig kirkelig Betingelse opstillet, at paagældende ikke af Præsten med vedkommende Biskops Sanktion maa være nægtet Adgang til Nydelsen af Nadverens Sakramente. I Forbindelse hermed skal omtales den Fordring, der i § 5, 1ste Stykke, sidste Punktum, jfr. § 4 Litr. d, er stillet om, at paagældende, der udtrykkelig selv skal udtale Ønske om at blive optaget paa Valglisten, samtidig med Begæring herom skal afgive en af ham selv med hans fulde Navn underskreven Erklæring om, at han som døbt og konfirmeret i Folkekirken fremdeles regner sig som Medlem af denne, saavel som Bestemmelsen i § 8, 3die Stykke, om, at de valgte Medlemmer i det første Møde, der afholdes efter Valget, til Formanden skulle afgive et skriftligt højtideligt Løfte om, at de med Troskab og Nidkærlighed ville udføre det dem betrodde Hver overensstemmende med Lovgivningen og den danske Folkekirkes Forskrifter.

Som foran bemærket, er Hensigten med Menighedsraadenes Oprettelse i første Linie at give Folkckirkens Medlemmer i videre Forstand — alle de i Folkekirken døbte og konfirmerede — Andel i Styrelsen af Kirkens ydre Anliggender og derigennem saa vidt muligt at vedligeholde deres Interesse ogsaa for Kirkens indre Anliggender og saaledes mere og mere at drage dem ind i de troendes Kreds. Det vil være klart, at der fra dette Synspunkt ikke vil kunne blive Spørgsmaal om af dem, der begære sig optagne paa Valglisten, at kræve andet Vidnesbyrd end Vidnesbyrd om selve Daaben og Konfirmationen og deres egen Erklæring om, at de i *Henhold til disse* Vidnesbyrd fremdeles regne sig til Folkekirken, og navnlig ikke andet Vidnesbyrd om „kirkeligt Sind“ end det, der ligger i selve Begæringen om Optagelse paa Valglisten. At gaa videre og f. Eks. med Lovforslaget af 1860 kræve, at de paagældende skulle udtrykkelig erklære, at de „vedstaa deres Daabsløfte“ — altsaa paa en Maade en fornyet Bekendelse af dette — vilde allerede være at drage Grænsen snævrere, end Formaålet tilsigter. Endmindre vilde man finde det rigtigt at stille den positive Fordring til paagældende, at de

skulle fremlægge Bevis for en vis Tid, forinden Begæringen om Optagelsen paa Valglisten indgaves, at have søgt Herrens Bord, idet en saadan Forskrift fuldt saa meget kunde befrygtes at fremkalde Forargelse, som den kunde give Garanti for virkelig kristeligt Sindelag hos de paagældende. I de allerfleste Tilfælde vil den, der efter at være kommen til Skelsaar og Alder i Henhold til sin Daab og Konfirmation i Folkekirken af egen fri Vilje begærer at kunne vælge og vælges til Deltagelse i Styrelsen af Kirkens Anliggender, ikke være kommen længere bort fra sit Daabs- og Konfirmationsløfte, end at en saadan Ret meget vel vil kunne tilstaas ham, uden at man behøver at nære Frygt for, at han vil udøve denne Ret til direkte Skade for Kirken. Og paa den anden Side vil man ved at stille de strengere Fordringer mange Gange risikere at støde de mest samvittighedsfulde, men maaske af den Grund endnu væklende bort fra en Virksomhed i Kirkens Anliggender, der muligvis kunde have bidraget til at befæste deres Stæde inden for Kirken, og saaledes at fjerne dem fra Kirken selv.

Derimod er det klart, at de, der positivt have forskertset deres Ret til Kirkens Goder, ikke ville kunne have noget Krav paa at faa Adgang til Deltagelse i Virksomheden for dens Anliggender. Hertil sigter Bestemmelsen i § 4, Litra c, om, at den paagældende ikke af Præsten med Biskoppens Sanktion maa være nægtet Adgang til Nydelsen af Nadverens Sakramente — saa godt som den eneste Rest af Kirketugt, vi endnu have tilbage i vor Kirke, ud over, hvad Præsten kan udrette gennem Sjælesorgen ved Advarsel og Formaning. Det er dem, der leve i *vitterligt* Kætteri eller *aabenbare* Laster og „allermest Guds Ords Forhaanere og Foragtere, som aabenbare og foruden al Guds Frygt synde,“ jfr. D. L. 2—5—25, hvem Præsten skal holde fra Nadverens Sakramente, dog at han, jfr. Reskript 22de Maj 1744, naar han mener at have saadan Aarsag, bør straks hver Gang anmelde det til sin Provst eller Biskop og tage imod deres Belærrelse og Raadføring, og intet i saa vigtig Sag gøre af Selvraadighed.

Medens man altsaa til Udøvelsen af Valgretten og til Valgbarhed til Menighedsraadene har anset det for rigtigt at holde sig til en Erklæring af saa almindeligt Indhold som det i § 5, 1ste Stykke, sidste Punktum, angivne, har man derimod ment, forinden et valgt Medlem af Menigheds-